

ANTİ KOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

esir ve kölelerin bülteni

İNSAN (EMEK) BİLİMİ ÇAĞINA GİRİLİRKEN

TÜRKİYE'DE

DAYATILAN GÜNDEM MADDELERİ HAKKINDA

MÜLÂKAT

TÜSTAV

MART 1991

YIL : 4 (+ 17)

SAYI : 12 (+ 37)

2000 TL. (KDV Dahil)

İNSAN (EMEK) BİLİMİ ÇAĞINA GİRİLİRKEN TÜRKİYE'DE DAYATILAN GÜNDEM MADDELERİ HAKKINDA MÜLAKAT

Bu sayımızda, halkımıza birer gündem maddesi olarak dayatılan ve yine çözümsüzlüğe iteklenerek sadece — muhtelif gizli amaçlar doğrultusunda— “nabız yoklaması” düzeyinde bırakılan bir takım konular üzerinde Dergimizin kurucusu Ali E. GÜRAN ile bir Mülakat'a giriştik.

Tüm halkımıza ve KATKI'nın dikkatli okuyucularına sunmayı görev biliyorum.

C. AKSEL

Cumhur AKSEL: Takip edebildiğim kadariyle geçen üç ay içinde yine İnsan Bilimi'ne değinen olmadı. Aşağılık siyasi mevki kavgaları dışında bilim, bilimsellik ve sanat filân diye yapılan acaip bir bilim ve sanat edebiyatı, felsefesini de hariç tutarsak Türkiye'nin tartışma gündemini «kontrgerilla» veya «Özel Harp Dairesi», «Körfez Savaşı» ve «Kürt Meselesi» işgal etti.

Yalnız bu arada M. Kemal CABİOĞLU'nun senin -KATKI'da geçen sayı yayımlanan- mektubuna cevap vermesi, toplumumuzu bir salgın hastalık gibi sarmış olan panteistik -yani gizli kapaklı- ilişkilerin dışında açık, fikri, yani kişilikli ilişkilerin de kurulabileceğinin işaretini vermesi bakımından bence umut verici bir olay.

Şimdi sana soracağım ilk soru şu: Kemal Bey'in sana yazdığı cevabi mektubunda «İnsan Bilimi» konusunun tartışma gündemine alınmaması veya aldırılmaması nedenleri hakkında ipuçlarına rastladın mı?

Ali Ergin GÜRAN: Evet, rastladım. Ama önce şunu belirteyim ki M. Kemal Cabioglu, mektubunda benim tartışma gündemine getirmek istediğim konuya, yani «İnsan Bilimi»ne en ufak bir değinme de bile bulunmuyor. Sadece, böyle bir tartışmanın gündeme gelmesi yolunda gayret göstermem için konuyu önce benim anlamam lâzım, diyor. Ama konu hakkında -yer yer pırıltılı fikirler filân gibi iltifat-kâr ifadeler kullansa bile- esasa müteallik tastike, eleştirmeye ve/veya sorgulamaya girmiyor. Yani konuyu anlamak için bir eğilimi görül-müyor.

Netice itibariyle -mükerrer vurgulamalarından anlıyoruz ki- Kemal Bey böyle bir fikrin, açık tartışma gündeminden geçse bile «nerele-re varacağını» merak etmekte ve genel tasvip görmüş bir fikrin dahi varacağı yerlerden endişe edebilmektedir.

Buradan, konunun bilimsel tartışma gündemine aldırılmama-sının sebebi açıkça ortaya çıkıyor; Galile'nin Engizisyonunda yargılan-masından bu yana deşifre olmuş bir sebep: Dogmaların, yerleşik ideolojinin iptali korkusu ve dolayısıyla yeni düzenin kurulması için eskisinin yıkılacağı endişesi...

Gerçekten de bugün insanlık keskin bir dönemde bulunmak-tadır. Düşün ki yerleşik insan ve insanlık anlayışı kökünden değış-mektedir. Bu değışim karşısında değıl Türkiye'deki garip kolonyal yönetim ve taşaron hakimiyetinin ayakta durabilmesi, tüm Dünyada kolonyalizmin -veya moda deyimiyile emperyalizmin- hiçbir biçimiy-le yaşayabilmesi mümkün olamayacaktır.

İstersen, ilk defa bizim tarafımızdan İnsan Bilimi'nin Temel Prensipleri olarak deklare edilen bu değışimi ana hatları ile burada bir daha -kabataslak- zikrederim :

İnsanlığın bütün dinsel ve töresel doktrinlerinde, beslenmeyle ve çiftleşmeyle ilgili yasaklar, yani oruç ve inest (fücur) yasağı vardır.

Halbuki hayvanlığın -hatta canlılığın- belirleyici karakteristik-leri üreme ve beslenmedir.

Dolayısıyla bu yasaklar bize insanlığın, hayvanlığın negasyonu (inkârı, yadsınması) ile yani hayvanlığın antitez'i olarak ortaya çık-tığını gösterir. Ayrıca canlılığın belirleyici karakteristiklerinin nega-yonu insanı, insanlığı, canlılığın ana karakteristiğı olan ölümden de uzaklaştırır ve ölümsüz veya değışmez kılar.

O halde insan, ancak ve yalnız bir noktada bazı hayvanların, diğer bütün hayvanların yapmadığı ve/veya yapamadığı anormal davranışlar içine girmeleri sonucu türemiş olabilir. Ki bu anormal davranışlar o insanımsı yaratıklara, varolmaları için gerekli olan -çiftleşme, beslenme gibi- davranışlarına en azından geciktirici engeller çıkarmış olmalıdır.

İşte insan formasyonunu da yaratan anormal davranışlar bugün sadece insanlarda görülen «meleke» dediğimiz felç orijinli davranışlardır.

Meselâ ritm melekesi böyle davranışlardandır ve belli bir birikim sonucu insan beyninde -veya beş duyu ile ilgili sinir sisteminde- hayvanda bulunmayan ve «sıralama kaabiliyeti» de denilen akli melekeyi oluşturmuştur ve/veya oluşturur. İnsanda mekân duygusunu yaratan ve çizgi çizip resim yapmasını sağlayan işte bu melekedir. Her zaman hayvandan farkımız olarak sözedip bir türlü açıkça tarif edemediğimiz aklımızın farklı özü de işte bu «sıralama melekesi»dir.

BATI'NIN POZİTİVİST RASYONELİSTLERİ, AKLIN BU ÖNEMLİ MELEKESİNİ SEMBOLİK VEYA MATEMATİKSEL MANTIĞA, SIRALAMA AKSİYOMU OLARAK GEÇİRMİŞLERDİR. AMA BÖYLE BİR ÖZELLİĞİN TABİATTA KENDİLİĞİNDEN -İNSANDAN BAĞIMSIZ OLARAK- VAR OLDUĞUNU İDDİA EDEBİLMEK İÇİN VAHŞİ HAYVANLARIN DA TABİATTAKİ NESNELERİ SIRALAYABİLDİKLERİNİ İSPAT ETMEK GEREKİR... İDDİA EDİYORUM Kİ BU MÜMKÜN DEĞİLDİR; YANI VAHŞİ HAYVANLAR İÇİN SIRALAMA AKSİYOMASI GEÇERLİ HATTA SÖZKONUSU OLAMAZ. Dolayısıyla Bertrand RUSSEL'in «hayvanlara da matematik öğretilabilir» şeklindeki iddiası mesnetsizdir. Yani hayvanlara -şartlı refleks kazandırmak suretiyle- belki bakkal hesabı öğretilir ama hayvanın matematikçi olabilmesi imkânsızdır; çünkü herşeyden önce aksiyoma vazedemez, temelini atamaz.

Yani burada demem o ki, düalist Batı düşüncesi «hapı yutmuş»-tur; iptal olmak durumundadır.

Çünkü şimdiye kadar insanı doğa karşısında bir ayna veya bir fotoğraf makinası gibi tasavvur edip gerçek doğadamıdır yoksa insanın beynindedir diye tartışıp durdular; ve insanlığı kısır çekişmelere saplandırdılar. Halbuki şimdi insanın ve/veya insanlığın, doğa-

nın ayrılmaz bir parçası olduğu, doğanın değişmezliğe doğru uzayıp giden bir ucu, öncüsü olduğu, dolayısıyla doğayla insanı karşıkışıya koymanın abes olduğu gerçeği kavranınca Batı uygarlığının düalist felsefesi ve dolayısıyla kolonyalist sistemi gümbür gümbür çökecektir. Çünkü rasyonel insan, yani kazandığı feraset ile doğayı inceleyen ve taklit eden insan artık aşılmaktadır. Yeni yeni ortaya çıkmakta olan transandantal insan, içinde olduğu doğa ile, Dünya ile beş duyusu vasıtasıyla kurduğu etkileşimden bağımsız olarak -yani gerçek anlamda- bilgi üreten varlık olmak yolundadır. Yani bugün önemli olan mesele bilgi üretme bilgisi veya İnsan (Emek) Bilimi'dir artık... Ve de bu meselede en önemli nokta, Dünya'daki bütün insanların bilgi üretimi sürecine katılmasının sağlanmasıdır. Yoksa kolonyalistlerin bir yutturmacılık metodu olan «bilgi öğretmek» ve «bilgiye yetiştirmek» değildir...

İnsan, hayvanlığı inkâr etmesine sebep olan anormal davranışları veya melekeleri sayesinde gittikçe kendi kendine benzeyerek değişmezliğe doğru giderken tabii ki doğanın karmaşık değişkenliğini ve bunun nazik dengelerini de bozacaktır; bu kaçınılmazdır. İnsanın mutlak değişmezliğe doğru giderken bir gün Dünyayı ölü bir planet olarak -yani bir yumurta kabuğu veya bir koza gibi- terketmesi kadar mantıklı birşey olamaz.

Diğer taraftan demiştik ki, bazı anormal davranışlarla hayvanlıktan antitez olarak ayrılan insanımsıların metamorfik süreci, onların, ateşi kontrol edip kullanabilme durumuna gelmeleri ile son bulur ve ortaya bugünkü rasyonel insan -birey- çıkar. Çünkü yanma hızı ve yönü olarak hiçbir periyodik uyarı vermeyen serbest ateş, hayvanda şartlı refleks oluşturmayaacağından dolayı hayvan tarafından kontrole alınamaz. Nitekim hiçbir hayvan da ateşi kontrole alamamış ve kullanamamıştır. Bir yaratığın ateşi kontrol edebilmesi için belli bir olgunlukta -akli- sıralama melekesine yani mekân duygusuna veya mevhumuna ve de ritm melekesine veya zaman mevhumuna sahip olması gerekir.

İşte bu şekilde ortaya çıkan rasyonel insan (veya ahlâki-bedihi birey), hayvanları -periyodik uyarılarla onlara şartlı refleksler kazandırarak- eğitip onları kullanmayı öğrenirken insanları da aynı şekilde kullanarak kolonyalizmin temellerini atmıştır.

Bu noktada ilk rasyonel insanların pek çok insanımsı -veya etik mahlûk- gruplarını hayvan gibi kullanarak onların gelişmelerine engel olduklarını, hatta onları tekrar hayvanlaştırdıklarını düşünebiliriz. Göreneksel öğretide büyüklerin çocuklara maymunları göstererek, «bak, annesinin babasının dediklerini yapmamış, sözlerini dinlememiş de onun için böyle -maymun- kalmış» diye ettikleri nasihatlar dikkat çekicidir; ve klâsik antropolojinin mantığına tamamen terstir.

Bugün de kolonyalizmin esası, mantığı farklı değildir. «Çevreci»-lik de dahil pek çok sosyal, ekonomik öğreti, geri kalmış halkların doğaya uyum göstererek yani doğal bir hayvan kültürü gibi yaşamalarını öğütlemektedir. Halbuki rahat bırakılsa Dünya'nın her tarafındaki her halk önünde sonunda teknoloji ve bilim yaratır ve değişmezliğe, ölümsüzlüğe kanat açar. Vede bugün geri kalmış bulunan bir halkın yarın en ileri bilim ve teknolojiyi yaratamayacağını kimse iddia edemez. Bu sözümle Dünya'nın her bölgesinde sanayi kompleksleri oluşsun demek istemiyorum. Aslında her halka tatbik edilebilecek bir genel pozitif seleksiyon mekanizması bulunabilir; insanlığın oluşumundan böyle bir doğal seleksiyon çıkarılabilir, demek istiyorum.

Her farklı insan kültüründe veya her halkın gelişiminde geri kalan insanlar, insanımsılar olabilir. Aslında insan oluşumundaki zayıfatı en aza indirmek için insan kültürlerini en uygun büyüklükte lokalize edip bir piramid gibi kademelendirmek gerekir. Ama bugün herşeyden önce kolonyalist politikanın geniş halklar üzerinde uyguladığı jenoside karşı çıkmak gerekiyor.

Batı'nın düalist bilimcileri, insanın hayvandan türediği varsayımında birleşirler. Ancak hayvanla insan arasındaki kalitatif (veya kategorik) farkı, mahcup bir şekilde -anlamadan- kabul etmekle beraber, hayvandan rasyonel insana kadar olan metamorfoz sürecinin başını ve sonunu çıkaramadıklarından insanın bu «duygusal hayat»ını veya «panteistik zon»unu dincilerden ödünç aldıkları bir sözcüğe dayanarak «ruhsal» veya «ruh bilimsel» adları altında incelemeye çalışırlar. Düşünceleri esasta da dincilerden pek farklı değildir. Çünkü şayet insan hayvandan geldi ise vede kalitatif bir farkı varsa, ne yapmış veya kendisine ne yapılmış olursa olsun belli bir noktada o kaliteyi kazanmış yani akıllanmış demektir. Halbuki dinciler de pek farklı birşey demiyorlar: On'lar da, akılla beraber insanın tümü

-öbür dünyada yapıлып- birden bire Dünya'ya indi diyorlar. Sadece birdenbire aklın inmesi ile tüm insanın zuhuru arasında ne fark var?!

Yani demem o ki, aslında bir gelişmede, bir kalite sıçraması söz-konusu ise, o sıçrama noktası öncesinde mutlaka bir antitez süreci vardır. İnsanda da «akıl» hayvanda bulunmayan bir kalite ise, tam akıllı -rasyonel- bir insandan önce, hayvanın antitezi yani karşıtı veya zıddı olan bir metamorfik (veya ruhsal) dönem -veya zon- sözkonusu olmalıdır.

İŞTE, HEM İNSANDA «AKIL» DİYE BİR KALİTATİF FARKI KABUL EDİP HEM DE HAYVANA ZIT OLAN DAVRANIŞLARINI, YÖNELİMLERİNİ, EĞİLİMLERİNİ GÖZARDI ETMEK VEYA YOK SAYMAK, DÜALİST DÜŞÜNCENİN ESAS MANTİKİ ÇELİŞKİSİDİR. Ki bu çelişki bugünkü «serbest sex» özgürlüğünden (veya zıt yönlü olaylardan sex ile sevginin birbirine karıştırılmasından), dinsel, töresel spekülasyonların ticaretine kadar düşünülebilecek her türlü -insanları müptezelleştiren, ızdırıp verici- rezaletin ana kaynağını, kolonyalizmin de «orta direk»ini teşkil eder.

AKSEL: Son zamanlarda yine kontrgerilla meselesi veya Özel Harp Dairesi konusu sık sık gündeme geldi veya getirildi. Halbuki sen yıllar önce «Kontrgerilla'ya sürkontr!» dediğin halde daha sonra bu konuya hiç değinmedin; neden?

GÜRAN: Bir defa bence bu konunun gündeme gelmesi örgütün iç meselesinden kaynaklanıyor: Bazıları örgütü Çavuşesku'nun «Securitate»si gibi yapmak istiyor; tartışmaya katılanların bazıları da sorumsuz cazgırlar...

Aslında bu konu, olur olmaz zaman ve zeminde tartışma gündemine sokuşturulamıyacak kadar ciddidir. Ne var ki zaten bizde tartışma gündemi demek aslında bir gizli amaç yönünde kamuoyu oluşturma, daha doğrusu hava yaratma işi demektir.

Benim sürkontr dememin bir anlamı, beni mahkûmiyete götüren ilişkileri mahkemelerin bana açıklamadığını vurgulamak ise, bir anlamı da böyle bir örgütlenmenin anti tezinin bulunabileceğini, dolayısıyla de böyle bir örgütlenmenin lüzumsuzlaştırılabileceğini vurgulamak idi.

AKSEL: Yani kamuoyunda kontrgerilla diye bilinen örgütü, içinde cezalandırılması gereken birçok suçluyu hatta caniyi barındıran bir suç örgütü olarak görmüyor musun?

GÜRAN: Hayır, böyle görmüyorum; böyle görmek imkânsız. Çünkü bir defa bu örgüt için Genelkurmay'a bağlı Özel Harp Dairesi ve sivil uzantıları diye bahsediliyor. Yani sözkonusu olan bir Özel Harb Teşkilâtı... Yani -benzetmek gibi olmasın- eskinin Teşkilât-ı Mahsusası gibi geçici özerk bir teşkilât... Sonra eski Başbakan Bülent Ecevit'in açık beyanları ile sabit ki Kıbrıs Barış Harekâtı'ndan sonra Amerika -kontrol edemediğinden olacak- bu teşkilâta tüm yardımı kesmiş.. Ve de yine aynı beyanlardan anlıyoruz ki sözkonusu teşkilât, Kıbrıs gibi millî bir meselede çok önemli görevler üstlenmiş. Hatta bu yüzden, -sonradan bu örgütten çok yakınan ve hâlâ yakınmakta olan- Bülent Ecevit bile o zaman bu örgüte Başbakanlık ödeneğinden para vermiş. Yani kendi de angaje olmuş.

Dolayısıyla anlaşılıyor ki bu teşkilât, bozulmakta olan bir kanunî sivil toplum yapısının antitezi olarak oluşmuş ve yeni bir kanunî sivil toplum sentezine kadar sürecek bir metamorfik süreci ifade ediyor. Ama tabii ki her antitez, her metamorfoz süreci veya kuluçka dönemi gibi, şartlar ve zamanlar iyi ayarlanmadığı takdirde kolayca dejenere olup ortamını -toplumunu- çürütmesi de mümkündür.

AKSEL: İyi ama şimdiye kadar ölümle sonuçlanmış ve failleri bulunamamış pek çok olay var ki sorumluluğu bu örgüte yükleniyor; buna ne dersin?

GÜRAN: Evet, olabilir. Ölümle sonuçlanmış bazı olayların kanunî sorumlusu bu örgüt olabilir ama böyle örgütler yargı mercii olarak yalnızca kamu vicdanını tanırlar. Öyle ki böyle bir örgütün yarattığı terör olayları hakkında gizli oyla bir kamuoyu yoklaması yapılsa, çoğunlukla örgütün yarattığı olay tasvip görür. Meselâ 1977'nin 1 Mayıs'ında Taksim'deki silâhlı terör olayı, pek dar tutulmayacak gizli bir kamuoyu yoklamasında -bütün kurbanlarına rağmen- tasvip görür. Çünkü o miting bütün hazırlanmış ve sergileniş şekilleriyle tam provokatif bir gözdağı mitingi, yani bizatihi -geniş kitlelere yönelik- bir terör olayı idi... Yani 1 Mayıs 1977 Taksim olayı «teröre karşı terör» olayıdır.

AKSEL: Pekiyi ama, pek çok değerli kişiyi de tek tek bu örgütün öldürdüğü söyleniyor, ona ne dersin?

GÜRAN: Maalesef olabilir, derim. Çünkü failleri ısrarla bulunmayan birçok öldürme olayını başka türlü izah etmek mümkün değil. Ama bu olayları da örgütün iç meselesi olarak görürüm. Çünkü böyle -mafya gibi- gizli örgütlere usul usul angaje olunarak, hatta farkına varılmadan girilir, belli bir mevkiye kadar yükselir ama ondan sonra yanlışlar -veya yamuklar- yapılırsa ancak «Öbür Dünya»ya açılan kapısından çıkılabilir.

AKSEL: Afedersin ama anlayamadım: çok muğlak ifadelerle esrarengiz bir tablo yaratıyorsun. Sözkonusu gizli örgütler böyle esrarengiz hava'nın yayılmasını da isterler, değil mi?

GÜRAN: Evet, doğru... Galiba sana bu olayı enine boyuna anlatmak gerekecek... Bak, sana bunu şöyle anlatayım:

Bilirsin; klâsik sosyoloji derslerinde anlatırlar «toplumlar için üç ana yönetim biçimi vardır» diye... İlkelden gelişmişe doğru Monarşik, Oligarşik, Demokratik yönetimler... Şimdi bizdeki gerçek -veya reel- yönetim, «Monarşik»in de soluna yazılması gereken «Panteistik Yönetim»dir. Yani bu yönetimin başında bir gerçek «tek adam» bulunması gerekmez. Ama bazan «ulu ruh»un temsilcisi olarak bir adam bulunabilir; ama tabii ki bu adam Türk ruhuna, Türk Etika'sına uygun davranışlar içinde bulunmalıdır. Yoksa zorla indirilir.

Bütün politikacılar, -üniformalı, üniformasız- büyük bürokratlar, bilumum girgin öğretim üyeleri, becerikli gazeteciler, tanınmış yazarlar, işbilir sanatçılar, arpalıkların (KİT) Yönetim Kurulu üyeleri, politik avukatlar, bilumum danışmanlar, büyük kapitalistler ve adamları, kaçakçılık ve eğlence sektöründen sorumlu babalar, vs., panteistik yönetimin tabii üyeleridir. Bu meslek erbabı, biribiri ile sıkı ilişkilidir ve üyeler bu mesleklerin birinden ötekine -şayet diploma farkı aranmıyorsa- kolayca geçerler. Fikrî tartışma gündemi olarak öne sürülen konular bunlardan çıkar. Ama aslında maksat müşterek havayı yaratmak, birlik ve beraberliği korumak, yani paniği önlemek veya geciktirmektir. Bu üyelerden kimler daha kuvvetli hava yaratıyorlar, hava basıyorlarsa onlar hem meslek, hem de teşkilât kademelerinde yükselir.

Tabii ki üyeler arasındaki ilişki panteistik yani tamamen duygusal bir ispiyonaj şeklindedir. Hernekadar sık sık bilimsel kisveli toplantılar da yapsalar, bununla güdülen asıl amaç «nabız yoklamak» ve «hava koklamak»tır. Şayet böyle olmasa, bir bilimsel toplantının uluslararası çapta yankılar oluşturması gerekir... Üyeleri -biribirinden nefret de etseler- birarada tutan bağ, «ulu ruh»a mensubiyet hissi ve bunun ardından gelecek menfaat beklentisi veya şartlı refleksidir. Dolayısıyla üyeler, okullarında ne tahsil etmiş olurlarsa olsunlar, ağızlarında ne gibi lâflar geveliyor olurlarsa olsunlar, hava basabilmek için his istismarı, «süfli menfaat» istismarı yaparak aslında -bir nevi- ilkelleşme yarışına girmek zorundadırlar. «Ulu ruh»a mensubiyeti -yani etik mahlûk olmayı- reddedip bu rezalet yarışına katılmamanın doğal cezası ise «sosyo-ekonomik tecrit»tir... Kimler daha çok yayılabilecek havayı tahmin edip bunun yayılmasında öncülük yapıyorlarsa bunlar bir dereceden sonra «racon kesme» yani medeni ifadesiyle «gündem belirlemek» ve kararlar almak hakkına sahip olurlar. İşte bunlar yönetimin asil üyeleridir ki meşhur edilirler, -güç kazanırlar- ve «vatanseverliklerinden asla şüphe duyulmayan» kategorisinde mütalea edilirler.

İşte bu kategoriye girilip de «vatanseverliğinden asla şüphe duyulmayan» payesini kazandı mı, artık -vatanseverliğinden şüphe ettirecek- yanlış yapmak veya mükerrer yanlışlar yapmak hakkın yoktur. Çünkü öyle meşhur -ve güçlü- olmuştur ki, seni açıkça fikren eleştirmeye kalkmak demek, sana o bütün kardeşlerinin aynı anlayıp (hissedip) üzerine titrediği vatanseverlik kavramına karşı bir legal abide düktirmek demek olur. Böyle bir abideyi de en iyi senin gibi biri diker; çünkü kardeşlerinin sırlarına vakıfsın... Ki onlar böyle kardeşlerarası sırlara Devlet sırrı derler. Sanki hiçbir zaman resmen açıklanmayan devlet sırrı olurmuş gibi... Aslında mantıkî söz söyleyen bir kişi mutlaka ruhî birlik hissi ile çelişir, yani panteist grup mensubu kardeşlerini küstürür. Çünkü retorik mantık aslında kişisel -yani politeistik tanrısal- olan ahlâki-bedihî normlara dayanır. (Zaten kolonyalizm öğretisi, veya kişilik kazandırma öğretimi de böyle başlar... Ancak bunu da aşmak, sosyal varlık olmak için sembolik mantıkla, bilimsel teorik düşünebilmek gerekir).

Dolayısıyla, örgütlenmenin iç mantığı uyarınca senin, önce imâ yoluyla yapılacak birkaç uyarıdan sonra -hâlâ yola gelmediğin tak-

dirde- ortadan kaldırılman gerekir. Vahşet döneminin panteist gruplarında veya yamyam klânlarında bu ortadan kaldırma işlemi, «içine kötü ruh girdi» hükmü ile yenilerek yapılmış. İnsanın yapılandığı o dönemde grup etikasını veya davranış disiplinini muhafaza etmek ve de en zayıf -ulu ruh'un emri dolayısıyla kerhen- yiyerek asgari beslenme ihtiyaçlarını gidermek için yapılan yamyamlık kötü birşey değildi; bugünkü perspektiften de bakılsa mantıki bir olaydır. Ama ekonomi ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. Ekonomi'nin yani ihtiyaçların ortaya çıkması ateşin kullanılmasından -veya «el»in icadından- sonradır; ki onun için hiçbir ekonomik düşünce sistemi bilimsel -veta matematiksel- anlamda teorik bütünlüğü haiz değildir. Yani bugün «insanı ortadan kaldırmak» olayı, global insanlık açısından bakılınca, amaç ne olursa olsun, -değil ekonomik- ne kadar ulvi, yüksek olursa olsun haklı görülemez. Bugün bizdeki amaç şayet Türk Ruhunu Dünya'da yaşatmaksa, buna behemahal kendine uygun bir beden (yani rejim) bulmak gerekir. Yoksa hiçbir halk, folklorik kültürle yabancı beden içinde yaşayamaz, önünde sonunda ölür ve bıraktığı «kültür yapıtları» mirası müzeye kalkar...

İşte, yukarıda ana hatları ile çizdiğim «panteistik yönetim» modeli, kamuoyunda kontrgerilla olarak sözedilen Özel Harb Teşkilatı'nın ta kendisidir.

AKSEL: Çok güzel, işte şimdi anladım; yalnız acaba diyorum bir iki somut misal veremez misin?

GÜRAN: Vereyim ama ben bu adamları yakından tanımiyorum; dolayısıyla ben burada «yanlış» olarak nitelemiş bulunduğum bazı olaylarda başrol üstlenmiş olup da sonradan «ortadan kaldırılmış» olanlardan bahsedebilirim.

Mesela Abdi İpekçi... Son zamanlarında, üzerine vazifeymiş gibi büyük bir gayretle Fransa'dan Komünist Parti ithal etmeye kalkışmıştı. Hatta ben de KATKI'da ona çatan birşeyler yazmıştım.

Hayret değilmi yani?... Sen Türkiye'de legal bir komünist parti kurulmasını istiyorsan önce bizimle görüş, tanış, sonra istersen eleştir, reddet. Yok sen birtakım gizli tezgâhlara yön vermek istiyorsan o zaman gazetende, sanki açık birşeyden bahsediyormuşcasına çar-

şaf çarşaf gizli işlerin propagandasını yapma. Kaldı ki aynı zamanda «bu işin içinde ben yokum» diyorsun...

Sonra, şu son zamanlarda ortadan kaldırılan Turan Dursun... Sanki üzerine vazifeymiş gibi monolog biçiminde bir anti-islâmiyet propagandasına girişti. Karşısında onunla diyalog kuran, tartışan yok. Zaten kendi de «kimse benimle bu konuda tartışamaz» gibi bir saplantıya girmiş ve bu durumundan hoşlanıyor... O zaman, sanki amacı İslâm dinini iptal etmiş gibi bir durum ortaya çıkıyor. Ki yaydığı bu hava çok yanlış bir hava...

Aslında ona herhangi bir mantıkçı kolayca cevap verebilir ve bilgisini doğru yolda kullanmasını sağlayabilirdi. Çünkü Kur'an'ın çelişkisini bulmaya kalkmak başlıbaşına bir çelişkidir. Yani Turan Dursun'un aslında bütün yaptığı iş, düalist Batı kafasıyla tevhid'ci -yani monist- bir doktrini eleştirmeye kalkmaktır. Bu, bütün oryantalistlerin içine düştüğü büyük yapısal bir çelişkidir. Öyle ki, prensip olarak herşeyi tek bir Allah kavramında -veya aksiyomasında- birleştirerek izah edebilirsiniz diyen bir doktrinde çelişki aramak politeistik (çok tanrıcı, putperest) bir alışkanlıktan başka birşey değildir.

Benim için en kötü, en zamansız sürpriz Muammer Aksoy'un ortadan kaldırılması olayı oldu. Çünkü kendisini yaklaşık otuz yıl evvel şahsen tanımış ve 27 Mayıs olayları sırasında -o genç bir doçent, ben bir 4. sönestr talebesi olarak- birkaç defa onun evinde olaylar üzerine görüşmüştük; daha doğrusu bizden öğrenci olayları hakkında bilgi almıştı. Benim çok yakın bir arkadaşımın çok yakın bir akrabası idi... O zamandan sonra hiç görüşmedik. Üstelik onun akrabası olan arkadaşımın da yollarımız ayrılmıştı; görüşemiyorduk.

1980 yılı civarında, bizim «Komünist Parti kurmaya tevessül» davamızla ilgilendiğini, dosyanın üzerinde çalıştığını duydum. Ve de sonradan öğrendim ki bizim dava hakkında «vatanseverliğinden asla şüphe duyulmayan» kontrgerilla babalarından aşırı sağcı diye tanınan meşhur bir politikacıya bizim hakkımızda rapor vermiş. Raporunda, «siyasî ve hukukî bakımdan çıkmaz veya iflâh olmaz» hükmü vermiş...

Sonrasını sen de öğrendin, biliyorsun. Bizim mahkeme dosyası gayet iyi saklandı ve «uyuşmazlık»da da uyutuldu ve birçok sosyo-po-

litik operasyonlardan sonra aniden hüküm giydik. Sonra sekiz ay kadar kaçak yaşadık. O sırada yine birtakım sosyo-politik operasyonlar.. ve sonunda polisin baskını ile yakalanma... İstanbul polisinin şaşkınlığını sen de bilirsin. İstanbul'da yayınlanan bir dergide komünist parti program tüzüğü yayımlanıyor ve bu insanlar İstanbul'daki mahkemede 141. maddeden hüküm giyiyorlar ama İstanbul polisinin haberi yok...

Halbuki o sıralarda ben istesem veya kişiliğime yedirebilsem, sözkonusu politikacıya veya yakınlarına gider, bu işi başarabileceğim ve her türlü çelişkiyi fikren aşabileceğim yolunda şahsiyetimi ortaya koyarak sözlü teminat verebilirdim. Ve bu teminat -belki de- kabul görürdü; çünkü onun çok yakınları tarafından Ankara'daki bazı sürtüşmeleri halletmem için çağırılıyordum. Ne var ki «aksi halde çok kötü şeyler olacak» şartına bağlanarak yapılan bir davete icabet etmeyi kişiliğime yediremedim ve mevcut potansiyeli ile gelişen olayları izlemeyi daha mantıklı buldum.

Lâfı uzatmayalım... Yani Muammer Aksoy'un raporu uygun zamanda uygun yerlere verilerek icabına ve amacına uygun yasal işlemlere başlanmış. Aynı zamanda bu rapora paralel olarak Veysi Sarısözen, Sıtkı Coşkun, Ali Söylemezoğlu, Ahmet Kardam, Nabi Yağcı, Rasih Nuri İleri, vs.'lerden oluşan formasyona da gaz verilmiş...

Ama gel gör ki şimdi iş nereye geldi. O, belledikleri komünizm Dünya'da yok artık... Sovyetler ispiyonaj politikasından vazgeçmişler; oradaki partililer de artık ispiyonaj değil fikir üretmeye çalışıyorlar. Buna karşılık bizde ise nereye yarayacağı, neye, nereye dayandığı belli olmayan bir klâsik Komünist Parti maketi ortaya çıkıyor.

Ee, yazık değilmi şimdi bize, bizimle beraber olmuş olan ve maddi manevi ızdırap çeken, ailesi dağılan, hasta olan hatta bu yüzden gerekeni yapamayıp arkadaşlarına, eşine dostuna mahcup olan insanlarımıza?... Artık bugün tabak gibi görünüyor ki bu işi, yani Dünya'daki ilerici hareketlerle paralel gidebilme işini, geleceğin fikirlerini üretme işini biz götürürüz; ve devletlerarası ispiyonaja da hiç ihtiyacımız yok.

Yani Muammer Aksoy'un sözkonusu raporla yaptığı yanlışın boyutları okadar büyük ki, meselâ raporu şahsen verdiği «vatansever-

liğinden asla şüphe duyulmayan» kişinin yakın çevresine bile büyük zararlar verdi.

Düşün ki solcu Kemalist bir bilim adamı, azılı sağcı bir politikacıya bir sol fikrin geleceği hakkında ve o fikrin sahibinin gıyabında, yani onu arama, araştırma gereği bile duymadan rapor veriyor. Böyle bir görüntü her medenî ülkede izahsızdır; yani galat-ı rüyettir, seraptır, hayaldir filân... Ama panteistik bir yönetimde gayet normaldir. Çünkü panteistik yönetimin, bir büyük panteistik örgütlenmenin «sağ»ı, «sol»u olmaz; «sağ»lı «sol»lu gösterilişleri olur.

Fakat bütün bunlara rağmen ben hapisten çıktıktan sonra onunla görüşme yollarını aradım. Yakın akrabası olan eski arkadaşımın telefon teması kurdum ama bir türlü ulaşamadım. Görüşebilseydim, kendimi tanıtıp kendi «rapor»u hakkında yeni mütaleasını soracaktım; kismet olmadı. Kimbilir kaç tane böyle çapraz işler veya türlü türlü yanlışlar yapmıştır ki bilgisel değerine rağmen yakışıksız bir şekilde ortadan kaldırıldı. Ama yine de ortadan kaldırılmamalıydı; görüşerek, tartışarak bir görüş birliğine mutlaka varırdık, diye düşünüyorum.

Sen de çok iyi biliyorsun ki benim -bu rapor yüzünden- gelişen olaylar süresince bizden şu veya bu sebep veya şekilde ayrılan kişilerle hiçbir şahsi çelişkim yoktur. O ayrılanlar, fikrî bir eleştiri de yöneltememişlerdir. O halde bu insan sebilliğinin, bu insanî ilişki tahribatının sorumlusu kimdir, nedir?

Tabii ki bunun baş sebebi, sözünü ettiğimiz panteistik yönetim tarzıdır. Bu ilkel yönetim tarzı ile arkadaşların arası açılarak, insanları birbirinden uzaklaştırarak son tahlilde ne yapılmak istendiğini anlamak güçtür. İnsanlar arasındaki, bireyler arasındaki -olması gereken- ahlâkî mantıkî ilişkiler koparıldıktan sonra ortaya çıkan «id» mertebesinde menfaat düşkünü vahşi yaratıkları tek merkezden yönetmek veya gütmekle nasıl bir topluluk yaratılabilir? Bütün bu ilişki bozucu tezgâhların bilgi deposu olan Özel Harb Dairesi'nde bu sorunun da cevabı aranmalıdır. Ama ben ancak insan bilimi'nin, bilimsel tartışma, araştırma gündemine, programına alınmasıyla belli bir süreç içinde bu ilkel yönetim tarzı aşılabılır fikrindeyim. Yoksa montaj demokrasi kalıpları ve hukuk kılıfları ile zevahiri kurtarmaya çalışarak yalnız kendimizi aldatırız.

Mesela bizim o zamanki sorumlu arkadaşlardan B.'ye ne oldu? Hukuki sorumluluğu bizimle paylaşmaktan nasıl kurtuldu veya kurtarıldı?... Ne yapsın?!... Çok yakını biri, o zaman Devlet Başkanı olan, yani o zaman Pan'ı temsil eden Kenan Evren'in sağ kolu bir subaymış... Panteistik Yönetim'in iç kurallarına göre tabii ki maddi ızdırıp çekmekten kurtarılacak... Ama şimdi vicdanî ızdırabı yokmu acaba?...

Sonra, bir zamanlar senin de çok iyi arkadaşın olan C.'ye ne oldu? Bence en tutarlı oydu... Panteistik Yönetim'in iç mantığına göre çok tutarlı davrandı ve -beni kardeş görüp- o kuralları bana da anlatarak ve kabul etmemi isteyerek bir dereceye kadar vicdanî sorumluluktan da kurtuldu: Mealen özetle, «politikayı bırakacağımıza söz verelim; Tahsin Şahinkaya Paşa bizi cezadan kurtaracak» dedi. Ve gerçekten de onun bana verdiği bilgilerden «Tahsin Paşa'nın gübre fabrikaları ile olan ilişkisi» daha sonra -ben içerdeyken- Meclis'e verilen bir önergede de, basında da yer aldı. Şimdi kendisi, geriye baktığında zaten çöken bir «komünistlik» uğruna ceza yatmadığını, sağduyusunun zaferi, hatta belki de akıllılık olarak görüyordur. Ama bütün o «komünistlik»leri bizim fikren ve fiilen, reel bir şekilde aştığımızı da görüp, biraz da olsa geri kalma, yoldan düşme ezikliği duymuyormudur acaba? Kaldı ki bir takım sırları taşımak zorunda olup, açık fikirli hür bir insan olamamak, biraz kafası çalışan bir insan için bile büyük bir yüküdür.

AKSEL: Ağabey sağol!. Beni çok aydınlattın. Artık ben de yapmak istediğim açıklamaları bu açıdan daha rahat yapabilirim. Mesela benim de, son olarak TBKP ismini alan formasyonla birtakım gizli ilişkilerim oldu, uzun süre izahını yapamadığım için bunları bir sır gibi taşıdım. Hatta C.'nin de bu formasyona büyük katkılarının olduğunu biliyorum...

Yalnız bu konuda sana son bir soru daha sormak istiyorum. Herkesin, bu konuda düşünürken kendi kendine sorduğu ama cevap aramaktan korktuğu ve zaten kolay kolay da cevap bulamayacağı bir soru...

Yukarıda bahsettiğin «ortadan kaldırma» işlemlerini yapanlar ne oluyor? İnsan öldürmek vicdanî bir iş... Nekadar inançlı veya inanmış olsalar bile benim anlayabildiğim kadariyle nefis müdafaası

ve ilkeller için klân etikasını müdafaa, yani ilkel kan davası ve namus meselesi durumları haricinde bir insanın bir cinayetten sonra vicdanını susturabilmesi mümkün değildir. Dolayısıyla, böyle kişilerin bir vicdanî muhasebe ve infial durumunda sır vermemeleri, itirafta bulunmamaları veya müsebbib gördükleri birilerini suçlamaları olanaksızdır, diye düşünüyorum; ne dersin? Yoksa böyle kişilerin hepsi yurtdışına mı gönderiliyor?

GURAN: Evet, teşhisin doğru. Ama bunların hepsinin yurtdışına gönderilmesi de bana mümkün gelmiyordu. Bunun cevabını veya yaklaşık bir cevabını ben cezaevinde buldum.

Benim cezaevinde gördüğüm akli başında kişilerin hiçbiri esas suçlarından dolayı yatmıyorlardı; tam açıklamasalar bile kesinlikle bu kamya sahiptiler. Çünkü meselâ çoğunun yüksek bürokratlarla çok yakın ilişkileri vardı. Bana da ısrarla nasıl bir «yanlış» yaptığımı sordular; ve hiçbir zaman benim dergide yayınladığım bir yazı veya kurmaya tevessül ettiğim bir dernek yüzünden mahkûm olduğuma inanmadılar. Bunun üzerine düşününce anladım ki gerçekten de ben aslında Panteistik Yönetimle anlaşmadığım için, veya o yönetime angaje olmadığım yani Pan'a, ulu ruh'a karşı geldiğim için ceza yemiştim...

Meselâ konuştuklarımdan biri benim samimiyetimden etkilenmiş olacak ki, büyük bir açık yüreklilikle, yattığı cezayı aslında bir cinayet dolayısıyla hakettiğini ancak cinayetin açıklanmasının yetkililerce sakıncalı görüldüğü için böyle bir tertibe gidilerek başka bir suç icadedildiğini açıkça anlattı... (Yani demek ki olayda maktulün ölümü yetkililerce de -en azından- normal görülmüş veya ölmesi gerektiği düşünülmüş ki katille aralarında zimni bir mutabakat oluşmuş; ki bu durumda artık «katil» değil ancak bir «misyon» sözkonusu olabilir).

Meselâ bir harb kahramanı (Kıbrıs gazisi) -ruhi dengesi bozulmuş olmakla beraber- efendi görünüşlü bir çocuk vardı; nasıl olmuşsa tabanca satmış diye çok ağır bir ceza vermişlerdi... Garibimin ağzını bıçaklar açmıyordu... Nasıl açsın ki, -her ne ise- bir de esas suçundan mı yesin okkalı bir ceza?...

Meselâ bir de kısaca bir olay anlatayım : Cezaevi'nde bir gün iki grup arasında kavga çıktı. Bizim -daima münasebetsiz işler yaparak

beni çok kızdıran- geri zekâlı F. bir grubun akıl hocalığına soyunmuştu. Ben de diğer gruba yakın görülüydüm. Bizim gerzek F. kendi grubunun bizi mahvedeceğini düşlerken, giderek işler aleyhine döndü ve bazı tahliyeler sonunda da dımdızlak yalnız kaldı. Benim yakın olduğum grup, olayın kışkırtıcısı olarak F.'nin cezalandırılmasını kararlaştırmış. Geldiler bana söylediler: «Cezası, estetik ameliyat bile olsa tamamen düzeltilemeyecek şekilde yüzünde çok özel bir yara açmak»mış. Bunun üzerine ben, «madem ki bana söylediniz, ben buna angaje olmam» dedim. Bunun üzerine onlar «hiçkimsenin birşey anlamayacağını, hiçkimseye bir zarar gelmeyeceğini, zaten F.'nin ne olduğunu anlayamayacağını» söyleyerek bana bir nevi terminat verdiler. Ben prensip olarak gizli bir anlaşmaya, bir nevi sırdaşlığa giremeyeceğimi ısrarla söyleyince, ne gariptir ki benim politika yaptığımı, politik endişelerle bu gayet normal(!) ve haklı(!) operasyona karşı geldiğimi iddia ederek adeta beni kınadılar. Ama yine de operasyondan vazgeçme kararı aldılar.

Ne garip, ters ama yaygın bir kanı: onların yaptığı gizli kapaklı komplo siyaset olmuyor da benim istediğim açıklık siyaset oluyor... Çünkü panteist bir grup iç anlaşmalarını politik saymaz; kan kardeşler aralarında politika yapmaz ancak Pan'dan, ulu ruh'tan kaynaklanan ilâhi ortak kanının veya vicdanın icabını yerine getirirler...

Neyse efendim uzatmayalım; ikinci bir sevk ve tahliye furyası ile bu grubun da çoğu gitti... Bir gün bizim F.'ye çok yakın duran, ondan candan bir arkadaşı imiş gibi kendini kabul ettirmiş olan, aynı zamanda bizimkilerin grubunun da dışında görünen biri yanıma geldi. Ve pat diye dedi ki, «.. benim yüzbin lira kazanmama mani oldun, yazıklar olsun». Yüzbin lira da o zaman hiç olmazsa bir yıllık çay parası demekti ve iyi paraydı... Ben «niye» diye sorunca da «F.'yi cezalandırma işi benimdi» demezmi... Nekadar şaşırıldığımı unutamıyorum... Hem şaşırıldım, hem de sevindim... Çünkü hakikaten bizim F. silleinin nereden geldiğini anlayamayacaktı. Ama ben hem vicdan azabı çekecek ve hem de bu yaştan sonra hafif tertip de olsa panteistik ilişkilere (sırdaşlık ilişkilerine) bulaşmış olacaktım. Ve belki de daha üstten birilerinin kararlarına âlet olmuş olacaktım...

Yaşadığım bu ufak ama somut olaydan sonra iyice anladım ki bir panteistik -gizli- örgüte, panteistik yönetime angaje ve giderek mahkûm olmamak için herşeyden önce kimseye vahşice bir kin de-

recesinde kırgınlık veya öfke duymamak, göstermemek ve kimseyle sırdaşlık ilişkisine girmemek lâzımdır; hele ki böyle ilişkiler sonucunda maddî menfaat da varsa... Ama tabii ki bununla beraber -hâpishane deyimiyle- «kendini öldürtmek isteyecek kadar» takıntılı, inatçı ve oyunbaz olan psikopatlardan da uzak durmak -veya onları eleyerek uzaklaştırmak, tecrit etmek- şartıyla...

Aslında panteistik ilişkiler insanda yaratıcılığın, ruhi gelişimin sağlanması için elzemdir. Panteistik grup içi ilişkiler çocukluktan, belli bir olgunluk yaşı ve seviyesine kadar insan faaliyetinin çok büyük bir kısmını pedagojik bir eğitim alanı olarak kaplamaktadır. Ama ahlâki-bedihî yani mantıkî birey seviyesine gelmiş rasyonel insan, tatil denilen zaman aralıkları ve de «bir daimî yakın çevre» -veya aile- denilen muhit dışında bu tür ilişkilere girmekten kaçınmalıdır; aslında buna ihtiyaç duymamalıdır.

Toplumda yönetici ve/veya eğitici olacak kişiler ise panteistik ilişkilere çok uzak olmaları gerektiğinin bilincinde -eskilerin deyimiyle- oturaklı kişiler olmalıdırlar. Ömür boyu panteistik ilişkilerin üzerine çıkmamış etik mahlûkların, dogmatik bir «insan eşitliği» takıntısından veya varsayımından hareketle yönetici, eğitici mevkilere gelmelerine -her ne uygarlık gibi görünen gerekçeyle olursa olsun- göz yumulmamalıdır. Çünkü bu insani kalite ayırımının objektif -bilimsel- kriterleri ve/veya ölçüleri vardır.

«İnsan eşitliği» dogmasının kurbanlarının hepsi ruh ve akıl hastanelerinde değildir. Aslında bunların büyük bir kısmı geldikleri veya getirildikleri mevkilerde «insan insanın kurdudur» darb-ı meseline uygun olarak insanlığı tahrip etmekle meşguldür.

Gelişmiş ülkelerde böyle bir tahribatın boyutları mafya gibi yeraltı örgütlerinin kazandığı güçle -objektif olarak- ölçülebilir, ve zaman zaman karşı tedbirler alınabilir. Ama bizim gibi geri ülkelerde dışarıdan, kolonyalizm tarafından dayatılan bir menfi seleksiyon mekanizmasının da katılımıyla bu tahribat kolayca ve hiçbir işaret vermeden yıkıma dönüşebilir. Hele ki başta, bir toplumu ekonomizm ile yönetebileceği iddiasını taşıyan kafalar varsa...

AKSEL: Yani anladığım kadariyle, bugün Türkiye'deki «serbest piyasa ekonomisi» altyapısına oturmuş «parlamentar demokrasi» adındaki sivil yönetimi, gerçekte bir galat-ı rüyet kabul edip, düşüncelerinde yok sayıyorsun..

GÜRAN: Evet, aynen öyle... Öncelikle bu durumu yaratan askerler ve herkes iyice anlasın ve bilsin ki bugün Türkiye'deki resmî yönetim «parlamentar demokrasi» kisvesi altında yürütülen kolonyalizmdir.

Zaten genel olarak bir toplumda parasal disiplin (sıralama), emek kalite sıralamasına paralellik veya bire bir tekabüliyet göstermiyorsa orada sivil toplumdan bahsedilemez. Bir sivil toplumda parasal disiplin ile töresel, dinsel, ahlâki, vs. doktrinlere bağlı sosyal disiplin birbirini ile koordine eder; paraleldir. Devlet ise bu paralellığın hem sonucu hem de sebebidir. Bu paralellik bozulduğu zaman mafya, Bolşevik Parti, Özel Harb Teşkilâtı, vs. gibi panteistik örgütlenmeler doğar...

Almanya, Japonya gibi ülkeler bizim için örnek alınmaz: Kutsal Feodal Hristiyan aile ahlâkı, (aslında etikası) kapitalizmin ruhudur. Japonya'da da sert «samuray» etikası veya davranış disiplini paranın serserileşmesine olanak tanımayan bir emek disiplini veya sıralanışıdır.

Bizde ise kutsal feodal aile yok (yani Fatih'ten sonra Türkler arasında -Osmanlı ailesi dışında- malıyla, mülküyle üç nesil dağılmadan yaşayabilmiş aile bulmak çok zordur) ama tarikat da yozlaşmış ve dağılmış... Peki bu durumda para, hangi emek kalite sıralanışına göre, hangi sosyal disipline göre -veya paralel- disipline edilebilir?!

İspatı kolay... Amerika hayranı beyler bugün Türkiye'de TL. yerine Dolar ikame etsinler; maskeler, kılıflar hemen yırtılır; Türkiye'nin gerçek veçhesi; insan suretine bürünmüş uzay kertenkeleleri gibi ortaya çıkar («Misafirler» adındaki TV dizisinden). Yani derhal askeri bir iktidar resmen yönetimi devralmak zorunda kalır. Ama ondan sonra da bir ikilenme karşıkarsıya kalır: Ya kolonyalizmin «Türkiye» kolonisi inzibat veya jandarma kuvveti olur (aynen Sevr'de öngörül- düğü gibi) yada hamasi milliyetçiler elinde fütuhatçı, genişlemeci yani maceracı bir askeri dikta halini alır (Tabii Dünya şartları ve Amerika izin verirse...).

Demek ki içinde bulunduğumuz açmaz çok boyutlu... Yani problemimiz yalnız ekonomik hatta politik kombinasyonlarla çözülebilecek gibi değil... Biz ancak tüm Dünya'nın gireceği yeni bir çağ döne-

mecinde bilimsel düşünceyi yakalayabilirsek varlığımızı devam ettirebilir ve «Maymunlar Cehennemi»ne düşmekten kurtuluruz.

Ame herşeyden önce bugünkü maskaralıktan kurtulalım; Baba kolonyalistlerin yetiştirdiği dahi(!) ekonomistlerin eline para matbaasını verdikten sonra, onların -enflasyon, menflasyon filân gibi- anlaşılmasız lâflarla yaptıkları efsunlara -veya büyülere- kapılacak kadar alıklaşmaktan bir an önce kurtulup, yetiştirdikleri taşaron zümresi ile halkı köleleştirmelerine daha fazla göz yummayalım.

Gerçekte bir kalpazanlar ve taşaronlar zümresi tarafından güdülüp sömürülürken «sivil yönetim ile yönetiliyoruz» diye salakça öğünmenin de, para matbaasına seçimle el değiştirtemiyoruz diye dangalakça yerinmenin de âlemi yok...

AKSEL: Bugünlerde tartışma gündeminde bir de Körfez Savaşı var. Bunun için ne dersin?

GÜRAN: Bu dışarıdan, objektif gidişatın dayattığı bir gündem maddesi ama içeride sübjektif amaçlar için yanlış usullerle kullanılıyor.

Bir defa bizim İslâm ülkeleri arasında ve de özellikle Arap ülkeleri arasında -onların Kutsal Arap Birliği ülküsüne karşı- taraf tutmamız çok yanlış bir dış politikadır.

Sonra Araplarla retorik mantık çerçevesinde yarışa çıkmak, yani onlara lâfla üstün gelmeye, kendini empoze etmeye, kabul ettirmeye çalışmak beyhude bir uğraştır. Çünkü onlar derin bir edebi, felsefi birikime dayanan mâhir lâf cambazlarıdır. Onlara ancak -atalarımızın yaptığı gibi- açık fiili davranış ve tavırlarla, ve de müsbet ilimle tesir edilebilir. Hele ki tutarsız davranış ve tavırların üstünü tumtu-raklı lâflarla örtmeye çalışmak yüzüzlüğü Arapların en kızdığı ve karşılığında iki yüzlü davranmayı mubah saydığı aşağılık bir durumdur...

Aslında böyle ciddi bir savaş konusunda tartışmalara, ülkenin kaderinden birinci dereceden sorumlu olan yetkililerin katılmaması gerektiği kanaatindeyim. Çünkü ülkede, halkta etik disiplinin çok sağlam olması gereken savaş tehlikesi gibi bir ciddi durumda baş yetkililerin -yalnız boş lâf da olsa- söyleyebilecekleri çelişik sözler halkta etik disiplinin, birlik ruhunun gevşemesine, veya moda deyi-

miyle milletin moralinin bozulmasına yolaçar. En üst yetkililer ancak gidişatı objektif olarak anlatmak ve de bazı kritik dönüm noktaları ile alınan önemli kararları bildirmek için halka hitap etmelidir, diye düşünürüm.

Ama ne var ki bugünkü resmi yönetime hakim olan ruh, Türk etikasına yani Türk ruhuna yabancı bir ruhtur. Çünkü meselâ Türk etikasında çene düşüklüğü veya «çalçene»lik yoktur. Türk etikasında kodamana, güçlüye yaranmaya çalışmak, yaltaklanmak da yoktur. Sonra Türk etikasında mücadelelerde, savaşlarda bağıra çağıra meydan okumak değil, tam tersi, sessiz kalmak, geri çekilme ve zamanında ve yerinde karşı atakla kesin sonuca gitme davranışı vardır. Ayrıca Türk etikasında inatçılığa da yer yoktur... Bunlar -etika- düşünülerek yapılan davranışlar değildir; kişiye özel bir «huy» olarak da nitelendirilip küçümsenemez, çünkü huy yaygınlaşmadığı takdirde huysuzluk olur ve insanların asabını -yani etikasını- bozar. Dolayısıyla böyle bir -resmi yönetimle halk arasındaki- ruh farklılığı, değil bir savaşta, bir kısmi seferberlikte bile birliği sağlayamaz... Ama pan-teistik yönetim herhalde bütün bunların da hesabını yapıyordur...

AKSEL: Bir de son zamanlarda ortaya bir Kürt meselesi atıldı. Ben diyorum ki, herhalde Körfez Savaşı neticesi Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurulması ihtimalinin reaksiyonu olarak ortaya üflendi bu konu... Yoksa askerî yönetimin kanun adı altında koymuş bulunduğu bir «yasak»ı kaldırmak için bu kadar tantana veya şamata gerekir miydi; sen ne dersin?

GÜRAN: Doğru, bu tesbitine aynen katılıyorum. Ama ayrıca diyorum ki, Kuzey Irak filân gibi o yörelerde İsrail ile Amerika bir Kürt Devleti kurduracak. Bunu çoktandır kafalarına koydular. Bu konuyu ben 70'li yıllarda birkaç kez yazdım; hatta birisinden hapis de yedik... Çünkü Amerika Kürtleri seviyor; onların feodalite benzeri toplum yapısı büyüğe, güçlüye aşırı itaatkar insan tipi yaratmış olduğu için seviyor; fazla aç açık bırakılmazsa isyan etmeyecek, az bir masrafla «güvenilir müttefik» veya bekçi yapılabilecek bir halk olarak gördüğü için seviyor... Osmanlı Padişahlarının 1826'da Yeniçeriler imha edildikten sonra İstanbul'un polis, bekçi ihtiyacını karşılamak için kullandığı, seferlerde güvenilir müttefik olarak Osmanlı ordusuna birlikler veren bu halklar şimdi aynı görevleri Amerikan İmparatorluğu için niye yapmasın diye düşünülüyor herhalde...

Fakat buna karşılık bir tedbir olarak, yani Kuzey Irak havalisinde Kürt Devleti kurdurulmasını diye Kürt etikasını burada yaymaya çalışmak kadar gaflet veya belki de hıyanet olamaz. Çünkü işte o zaman Anadolu'da «Çingene çalar Kürt oynar...». Türkiye'de Türkler zaten henüz sadece ruh halindedir; yani varlıklarını -farklılıklarını- ancak folklorik kültür bazında sürdürebilme durumuna indirgenmişler. İki ruh bir bedene girer mi?!...

Bir ülke açıkça sergilenmeye değer bir folklorik kültür mozayigine sahip olabilir ama sergi açması için mutlaka bir sosyal üst yapısı -yani galerisi- olması gerekir. Biz henüz onu yapmaya çalışıyoruz.

Açıkça konuşmak gerekirse Türklerle Kürtlerin etikası, klânsal davranış disiplini ve buna bağlı olarak folklorik kültürü farklıdır. Aynı ülkede yaşamakla beraber toplumsal, ailesel yapıları pek kaynaşmış, benzeşmiş değildir. Tabii ki etikanın kan bağı ile direkt alakası yoktur. Ruh irsi değildir; insandan insana geçmez. Yani insanlık genlerle geçmez; biyolojik genlerle geçen hayvanlıktır; refleksler, şartlı refleksler, vs.'dir. Ama ruh sâridir; insandan insana insanî ilişkilerle geçer. Dolayısıyla bir insanın Türk olması demek Türk etikasına sahip olması demektir. Ve de biz herşeyden önce bu ruha beden aramak veya inşa etmek durumundayız. Onun için de kritik yönetim mevkilerine başka bir ruhun sızmasına göz yummamalıyız ve yumamıyoruz.

Burada sözkonusu olan Türk bireyi Kürt bireyi değildir. Türk asıllı, Kürt asıllı demenin de anlamı yoktur; kan asaletinin ancak hayvanlar için geçerli olduğu bugün biliniyor. Çünkü insanlar ruhi yapılarını, etik yapılarını dar bir -klânsal, feodal- çevrede kazanıyorlar artık...

Ahlâki-bedihî birey olmuş rasyonel insanlar arasındaki mantıkî ilişkiler içinde Kürtlük Türklük sözkonusu olamaz, çünkü böyle ilişkileri kuranlar, kurabilenler adamdır ve başka bir payeye de ihtiyaçları yoktur; adam adamdır. Ne var ki panteistik ilişkiler içinde etik davranış farklılığı büyük önem taşır ve toplumda çatlamalara, çatışmalara sebep olur. Onun için kritik dönemlerde kültür mozayigi zenginliği filân gibi sorumsuz entel lâfazanlıklarla veya «bana alışacaksınız» gibi huysuzluklarla askerî davranış disiplinine sivil alternatif olarak gösterilen «etika bütünlüğünün parçalanması» tuzagının

dan dikkatle kaçınılmalıdır. Kolonyalizmin «serbest pazar»ında ruhumuzu da satmayalım artık...

Son olarak şunu bir daha açıkça vurgulayayım ki bütün bu söz konusu meseleler herşeyden önce bir fikir hürriyeti ortamında, tartışma gündeminin objektif kriterler mucibince serbestçe oluşmasıyla ve de son tahlilde «İnsan (Emek) Bilimi»nin geliştirilip işlenmesiyle çözülebilir.

Burada, böyle bir olgunlaşma sürecine siyasi parti iktidarlari vasıtasıyla mı, yoksa yeni bir askerî darbe vasıtasıyla mı girileceğinin de hiç mi hiç önemi yoktur. Çünkü gerçek sivil siyasi iktidarlar, bu bilimsel meselelerin bir dereceye kadar çözüm yoluna girmesinden sonra, yani hiç olmazsa bir on yıllık zaman aralığında yeni bir insan nesli yetiştirilince tebellür edecektir. Yoksa Batı düşüncesinin hafızları bizim tarihimizden gelen problemleri nasıl çözebilirler?! Onlar ancak iktidar mevkilerine getirildiklerinde «kolonyalist ajan»lık yaparlar. Burada problem çözmeye soyunmak için herşeyden önce Batı düşüncesini eleştirebilmek, onun çelişkilerini ortaya çıkarabilmek gerekir.

AKSEL: Çok teşekkür ederim Ağabey... Bütün bu anlattıklarını özüne sadık kalarak yayınlamak benim için -halkıma karşı- bir borçtur.

Çünkü bütün bu -Türkiye'de zahiri gündemin altındaki- karmaşık ilişkileri açıkça ortaya koyup izah edebilmek herkesin yapabileceği bir iş değil. Demek ki senin gündeme getirmek istediğin İnsan (Emek) Bilimi'nin yapı taşları bu denli karmaşık ilişkilerin çözümlemesinden çıkmış. Yani skolastik bir tefekkür mahsulü değil... Demek ki sen -uzun yıllar- bütün ilkel ilişkilerin, kısır çekişmelerin ve dedikoduların üstüne çıkarak Türkiye'nin kargaşadan kurtulmasının objektif -teorik- yollarını, metodunu düşünmüşsün. Çünkü sana «yamuk» yapan kişileri, incelemende birer misal obje, yanlış ilişkileri de araştırmada birer misal olay olarak kullanıyorsun. Çözümlemelerinde «düşmanlık» kavramına, «lânetleme» eğilimine yer yok.

Dolayısıyla artık senin önerdiğin teorik tartışma gündeminden -bir kargaşaya yolaçabilir diye- şüphe ve endişe duyulmaması gerekir. Demek ki aslında senin önerdiğin teorik tartışma gündemini beğenmeyenler (!) kısır tartışmalara, didişmelere, yani panteistik (gizli) ilişkilere eğilimli veya mahkûm kişilerdir.

Fakat son tahlilde bütün sorumluluğun Genel Kurmay Başkanlığı'na bağlı olduğu söylenen Özel Harp Dairesi'nde olduğu anlaşılıyor. Bu dairenin hesaplarını -hâlâ- silâhlı bir savaşla noktalanacak bir «son»a göre yapması ve faaliyetlerini hep bu «son» yönünde yoğunlaştırmasının aslında artık cemiyetimizin çürüyüşünü hızlandırmaktan başka pek bir işe yaramadığı bir an önce anlaşılmalı ve özellikle sembolik mantıkla teorik düşünebilenlere fikir özgürlüğü, yani tartışma özgürlüğü ve/veya ispat hakkı tanınmalıdır, diye düşünüyorum. Ve de artık gizli raporlara itibar edilmemesi gerektiğinin anlaşılacağını umuyorum.

TÜSTAV

MUSTAFA KEMAL CABİOĞLU'NDAN -BİRAZ GECİKMiŞ- CEVAP

Sayın Ali Ergin Güran,

Sayın Ali Tümer vasıtası ile Katkı Dergisini okudum. İçinde benim kanaatlerime ters düşen birçok iddialar olmakla beraber parıltılı fikirlere rastladım.

Düşünürlerin düşüncelerini rahat olarak ortaya koyabilecek ortamlarının olması sağlıklı ve üretici fikirlerin doğmasına yardımcı olacağı kanaatindeyim. Bu sebeple Katkı Dergisi ile ilgilendim. Katkı Dergisindeki ortaya koyduğunuz düşünceleriniz hakkında değerlendirmeye varamıyorum. Çünkü ortaya koyduğunuz düşünceleri bir temele oturtmadığım gibi nerelere varacağını da kavrayamıyorum. Bu sebeple insan bilimi düşüncenizin değerlendirilmesini, başka düşünürlere bırakıyorum. Bilhassa insan teorisi Türk Topuluklarının tarihinden çıkarılmış bilgilerdir deniliyor.

Bu mühim bir tesbittir. Üzerinde durulması gereken bir hususdur. Garplı tarihçiler sürülerine ortak arayan göçebe dörtyüz çadır halkından Cihangirane bir devlet kurulmasının sırrını çözemiyorlar. Bizim tarihçilerimizin de bu hususu tam manasıyla ortaya koydukları söylenemez. Benim kanaatıma göre Dıyarı Rumdan Anadolu'ya Türk-İslam kimliğini vuran Alperenlerin Dervişlerin hangi kavimden, hangi dinden, hangi tarikden olursa olsun insanları sevmeleri cihangirane Osmanlı Devletinin zeminini oluşturuyor. Anadolu'ya müslüman Türk mühürü vuran Milletimizin kimliğini tescil eden Alperenler, Dervişler bir çeşit üretim birlikleri ve kuruluşları olan Ahi Teşkilatlarının da manevi başkanları idiler. Fikri ve maddi istiklâli olan bu dervişler Hak ehli idiler. Haksızlıkların karşısında idiler. Bu Alperen Dervişlerin müslime, gayri müslime değişik tarikât ehline gönül kapıları açıktı. Padişahlara, beylere kafa tutan mükâfat veren cezalandıran bir durumda idiler. Tüketici değil üretici, yardım alıcı değil yardım edici idiler. Anadolu'nun fethinde medreseler, tekkeler, çilehaneler müslim gayri müslim hangi etnik kavimden olursa olsun insana sevgi saygıyı öğreten, çalışmanın fiili ibadet olduğunu telkin eden mektepler ve üniversitelerdi. Hertürlü fikri hoşgörü ile karşılarlar fakat inandıklarından taviz vermezlerdi. Dışa

dönük kavgacı değillerdi. Kavgaları içe dönüktür, Nefisleri ile kavga ederlerdi. Zaruret halinde Padişahların ve beylerin yanında müritleri ile beraber cihada katılırlardı. İşte bu zihniyet Osmanlı Devletinin alt yapısını oluşturdu. Bu günkü müslümanlara ve islâm âlemine bakarak islâmiyeti değerlendirmek, hüküm vermek bizleri yanlış yollara, sonuçlara götürür.

Ortaya koyduğunuz insan bilimi ile ilgili düşüncelerinizin Türkiye'nin bilimsel-entellektüel çalışma ve tartışma gündemine gelmesi için benden gayret istiyorsunuz. Yukarıda belirttiğim gibi Katkı Dergisinde ortaya koyduğunuz düşüncelerinizi bir temele oturtamadım. Nerelere varacağını da kavrayamadım.

Yanılmıyorsam şöyle bir tutum içinde olduğunuzu görüyorum. İnsan bilimi hakkında şema yaptık her şeyi açıkladık anlattık. Nasıl anlaşılır? Anlamayan gaflet, hatta hiyanet içindedir diyorsunuz. Kavrayamadığım düşünceleri çevreme anlatamam.

Bugün aydınların ve entellektüellerin gündeminde birinci madde olarak şu hususlar yer alıyor. Dünya yeniden yapılanmağa doğru gidiyor. Kendi dilimizden konuşan 150-200 milyon Türkler Hürriyet kavgası vermekteler. Ülkemiz için Batı hâlâ Sevr anlaşmasını ortaya koyuyor. 70 senedenberi Milli birlik ve dirlik meselemiz hâlâ önümüzde duruyor.

Ülkemizin Sizin gibi düşünen, fikir üreten ve inandığı fikirleri hayata geçirmek için çalışan kimselere ihtiyacı var.

1900 senelerinde düveli muazzamanın içinde idik. Bu gün ülkemizin Dünyadaki yerini düşünüyorum. Dilimizi konuşan, dinimizden olan ülkelerin dünya üzerinde yerini düşünüyorum.

Dünyaya yeniden yapılanma teklif eden ülkeler, ideolojileri kendi ülkelerinin menfaati hesabına kullandıkları gerçeğini görmemezlikten gelemeyiz.

150 senedenberi aydınlarımızın ortaya koydukları iddiaların zemini Batı ideologlarının fikirlerine dayandığı için düşünürlerimizin 150 senedenberi ortaya koyduğu iddialar Ülkemizin devamlı küçülmesine sebep olmuştur.

Bugün düşünürlerimizi nerede hata yaptık da gelişmekte olan ülkeler safında olduk sorusunu sormağa davet ediyorum. 150 senedenberi aydınlarımızın ortaya koyduğu fikirlerin, Milletimizi oluşturan zemine inemediğini de görüyoruz.

Aydınlar ve Bürokratların Fikir mücadelesini küçük bir azınlık olarak kendi aralarında vermiş olduklarını da görüyoruz. Ortaya konan iddialar ne için efkârı umuma maledilemedi sorusunu aydınlarımız kendi kendilerine sormalı, cevabını aramaları gerektiğini düşünüyorum.

Anadolu'nun fethinde müslüman Türk mühürü vuran Dervişler, Alperenler menfaat hizbine, kastına bağlı değillerdi. Hak ve adalet hizbine, kastına bağlı idiler.

Aksi takdirde Ülke büyümezdi. Bizansın yerini alamazdı. Osmanlı Devletinin 600 sene iktidarı devam etmezdi.

Tarihimizi iyi bilmek gerek. Bir fikrin kamu oyuna maledilmesi- nin de şartları var. Örnek vermek gerekirse, fikirler tohum gibidir. Tohum eğer canlı, iklim ve toprak tohumun kök salması için müsait ise tohum kök salar, toprak yüzüne çıkar. Çatlayan tohum toprak yüzüne çıkmak için hertürlü engeli aşarak toprak yüzüne çıkar.

İklim olumlu değil, toprak don ise donar. Canlılığını kayıp eder.

Aynen tohum örneğinde olduğu gibi canlı teoriler olumlu sosyal ortamlarda kök salabilir, tatbikata geçebilir. Ortaya konan düşünce, fikri ortaya koyanın evvela kendi bulunduğu sosyal ortamda, kendi çevresinde ve Ülkesinde kabul edilmeli. Ne için ortaya koyduğum iddia kabul görmüyor diye aklı yok eden bir ortama girilmemeli.

Sözümü bağıyorum. Sizler Ülkemizin evlâtlarısınız. Aynştayn Amerika'da bir toplantıda İsrail'e para toplamak için sepetin sapını ağzında tutarak bir köpek gibi dört ayak üzerinde yürüyerek İsrail'e yardım için para topluyor.

150 senedenberi fikir savaşları Millet gerçeğini ortadan kaldıramamıştır. Düşündüğüm kimlik insanları ayırarak köle eden kimlik değildir.

Milli birliğimizi ve dirliğimizi bozan, devamlı olarak ülkemizi küçülten fikirlere değil, Milli birliğimizi ve dirliğimizi pekiştiren insanlarımıza ve insanlara saadet ikram eden düşünürlere ihtiyacımız var, Milli birliğimiz ve dirliğimiz bozulduğu takdirde Ülkemizi Dünyaya yeniden nizam vermek isteyen Ülkelerin kölesi olmaya götürür kaygısındaım. Kişi düştüğü yerden kalkar, nerede düşmüşsek ordan kalkacağız. 14.2.1991

Baki Selam ve hürmetler.

M. Kemal CABİOĞLU

ANTİKOLONYALİST MÜCADELEYE
K A T K I

KURUCULARI:

A. CERRAHOĞLU (KERİM SADİ)
ALİ ERGİN GÜRAN

Sahibi :
Ali METE

Genel Koordinatör :
Ali TÜMER

Yazı İşleri Müdürü :
Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlân Kabul Edilmez.

Adres : Acarlar Sitesi, L Blok, D. 52,
Y. Dudullu, Ümraniye - İSTANBUL

Yazışma Adresi : Klodfarer Cad., 8-10/2, Cağaloğlu - İSTANBUL

Dizgi - Baskı : EKİM Matbaacılık ve Ambalaj Sanayi
Tel. : 520 17 63

Dağıtım : SEÇKİ YAYINCILIK - Cerrahpaşa Cad. No : 1
Işık Pasajı B-6 Aksaray - İstanbul
Tel. : 586 77 05

Son Baskı Tarihi : 8.3.1991

KATKI

AŞAĞIDA İÇERİKLERİNİ VERDİĞİMİZ DERGİMİZİN ÖNCEKİ SAYILARINDAN İSTEYENLER SEÇKİ YAYINCILIK ADRESİNE BAŞVURABİLİR

SAYI 1 (+37) — HAZİRAN, 1988

- ★ Anti-Kolonyalist Mücadeleye Başlarken
  - ★ «Devlet Terörü», «Kontrgerilla», «Pişmanlık Yasası» ve «TBKP» Kavramlarına Metodist Bir Yaklaşım veya «Komünist Parti» Ak-sesuarlı «Demokrasi»cilik Oyununun Deşifrasyonu
-

SAYI 2 (+37) — EYLÜL, 1988

- ★ Başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi Olmak Üzere Nabi Yağcı (Haydar Kutlu) ve Nihat Sargın ile İlgilenen Tüm Komünist Partilere ve Progresist Kuruluşlara DEKLARASYON
  - ★ Ali Ergin Güran'dan Açıklama
-

SAYI 3 (+37) — ARALIK, 1988

- ★ Legal Komünist Parti Kurmaya ve Kourdurmaya Tevessül Edenlerin DİKKATİNE!...
  - ★ Eski Bir «Meraklı»nın İtirafı
-

SAYI 4 (+37) — MART, 1989

- ★ Batılı Düşünürlere ve «Klasik Marksizm»in İdeologlarına «BİLMECE»
  - ★ Ali Ergin Güran'la MÜLÂKAT
  - ★ Truva Atı Uygarlığı
-

SAYI 5 (+37) — HAZİRAN, 1989

- ★ Hayret Bir Şey...
  - ★ İnsanlığın Selâmeti İçin 2.. Din Reformasyonu Şarttır!
  - ★ Ali Ergin Güran'dan Önemli Açıklamalar
-

SAYI 6 (+37) — EYLÜL, 1989

- ★ Ali Ergin GÜRAN'dan Diyalog Şeklinde Çok Önemli Açıklamalar : Büyük Bilim Adamı Cahit ARF Neden Konuşturulmuyor?! - Haydar KUTLU'nun Zavallılığı... - «İnsan Bilimi»nin Mümkün Olduğunun İspatına Dair (Orijinal Bilimsel Çalışma)

SAYI 7 (+37) — ARALIK, 1989

- ★ İnsan (Emek) Bilimi veya Bilimsel Teorisi'nin Temel Postülât ve Bazı Kanunları ve Bunların Pratikteki Sonuçları Hakkında

SAYI 8 (+37) — MART, 1990

- ★ «Gorbaçov Tavır»nın Pratikteki Görünen ve Muhtemel Sonuçları Üzerine...
- ★ İnsan (Emek) Teorisi'nin Şematik Gösterilişi
- ★ Bir İyi Bilene Sorduk : Yılbaşı Tebriğindeki Sır Nedir?

SAYI 9 (+37) — HAZİRAN, 1990

- ★ Gerçek Monoteizme Ulaşmak için Putperestlikle Mücadele Daim Olmalıdır!
- ★ İslâmiyeti Senteze Ulaştırarak Greko-Romen Kolonyalizmine Son Veren «Türk Ruhu»nun Sırrı Neydi?!
— Tüm İnsanlığın Bilgisine —

SAYI 10 (+37) — EYLÜL, 1990

- ★ Panteistik Dünya'nın KEŞFİ, Düalistik Batı Düşüncesi'nin İPTALİ
- ★ İnsan Teorisi Işığında «BAŞKANLIK»
- ★ «Sivil Toplum» ABD'nin Bugünkü Serencamı

SAYI 11 (+37) — ARALIK, 1990

- ★ «Manzara-i Umumiye» ve «Ne Yapmalı» -Ali E. Güran ile Diyalog-
- ★ Amerika'dan Gelen Son Mesaj ve Cevabı